

cerede Medlem i saa Henseende til at lære en lille Smule, skal jeg tage det med Sindsro, og saa haaber jeg ogsaa, at det ærede Medlem vil tilgive, at han ikke fik mere Morstab; naar han har faaet lidt mere Visdom, saa maa han være tilfreds med det i Dag. At det ærede Medlem havde lært noget, fremgik af en Bemærkning, han gjorde om, hvorledes Ministeren kunde stille sig over for to Vicitationsstilbud, hvoraf det ene Løb paa, at Entreprenøren agtede at give Arbejderne 20,000 Kr., medens et andet Tilbud kun Løb paa 15,000 Kr. for Arbejdernes Vedkommende. Det ærede Medlem mente, at Ministeren eller Regeringen eller vedkommende kommunale Myndighed kunde tage Hensyn til, hvilket Beløb Entreprenøren agtede at give Arbejderne, ja, men det er ikke tilstrækkeligt, at Entreprenøren siger, at han „agter“ at give Arbejderne saa og saa meget, det kunde jo hælde alligevel, at Entreprenøren sat den Difference af 5,000 Kr., som der var i det paagældende Eksempel, i Lommen. Det, som man her ønsker, er, at Entreprenøren ikke alene agter at give Arbejderne, men at han forpligtes til at gøre det, og naar det ærede Medlem altsaa er saa vidt i sin Forstaaelse, at han forstaaer, at man i et Overdrag kan fastsætte saa og saa megen Arbejdstid for saa og saa stor Dagløn eller saa og saa stor Afkøbspris for det Arbejde, saa tror jeg, at det er meget overkommeligt og i højeste Grad retfærdigt, at Staten siger til Entreprenøren: Du skal ikke alene agte at give den Arbejdsaløn, men du har at betale den, og hvis du ikke udbetaler den, saa faar du med os at gøre efter en eller anden Paragraf, som vi nu skulle lave, om det nu bliver § 3 om Straffe eller Erstatning, ved jeg ikke. Det glæder mig ogsaa, at det ærede Medlem undte os lidt af sin egen Kundskab, som han har gjort os delagtig i, efter hvad det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (P. Holm) sagde. Naar den engelske Regering kan gøre det ad Frivillighedens Vej, hvorfor skulde den saa ikke kunne gøre det, naar det staar i Loven (Bramsen banker paa Panden). Ja, der er tomt, synes det, inden for det ærede Medlems Bande i Djeblikket. Det ærede Medlem sagde første Gang, da han kritiserede dette Forslag, at det er umuligt for Regeringen at forpligte en Entreprenør til at overholde Arbejdsprisen, men i sit andet Foredrag ophyste han, at den engelske Regering godt kunde gøre det, der var bare det, at den gjorde det af fri Vilje, men hvad en Regering kan gøre af fri Vilje af humane Hensyn, af Retfærdighedshensyn over for Arbejderne, skulde jeg mene, at Re-

geringen ogsaa kan gøre, naar den er forpligtet dertil. Det ærede Medlem snurrer rundt med sin Finger paa Panden, men jeg tror i Virkeligheden ikke, at det er saa overordentlig vanskeligt at forstaa, og hvis det ærede Medlem ikke forstaaer det, saa beklager jeg hans megen Lærdom. Det ærede Medlem søgte at trøste sig over denne Misforståelse, han havde givet Forslaget, ved, at jeg heller ikke havde anbefalet dette i nogen synderlig Grad, at min Tilslutning i højeste Grad var begrænset. Jeg gjorde dog det ærede Medlem udtryffeligt opmærksom paa, at det, der er Hovedpunktet i dette Forslag, billiger jeg. § 2 angaar jo kun og vil i Praksis for Djeblikket kun angaa Undtagelsestilfælde, det er taget med, saavidt jeg skønner, for det enkelte Tilfælde, hvor Arbejdere selv kunne overtage Entreprisen, men det hører vel for Tiden til Undtagelserne. Hovedparagraffen er utvivlsomt § 1, og den stiller de to Forordringer, jeg gjorde opmærksom paa før, den om rettidig Betaling og Garantien for Overholdelsen af den Pris, Afkøbsprisen lyder paa. De to Forordringer, forekommer det mig, ere fuldt forsvarlige og kunne meget vel gennemføres, og de have min fulde Tilslutning. Jeg tror altsaa ikke, at det ærede Medlem har Ret til at sige, at min Tilslutning var meget begrænset. Jeg har Mistanke om, at det ærede Medlem paa det Punkt var lidt jaloux maaste, det fremgik af det ærede Medlems Bemærkninger, at han nok satte Pris paa at blive kaldt en Arbejderven, han haabede paa, at han en Gang ved Lejlighed skulde saa Attest af det ærede Medlem fra Kristianshavn (Hørsum) og vel ogsaa af det ærede Medlem fra Nørrebro (P. Holm), for at han i Virkeligheden mente Arbejderne det godt. Han kunde ikke vente at faa denne Attest for Djeblikket, skønt han haabede, Socialdemokraterne med Tiden vilde erkende, at han var en Arbejderven. Dette i Forbindelse med, at han gerne vilde begrænse min Tilslutning, kunde tyde paa, at det ærede Medlem ikke saa gerne vilde have, at andre skulde have Ord for at støtte Arbejderne paa et Tidspunkt, da han ikke selv kunde være med til det, men hvis jeg har Ret i denne Mistanke, er der jo et godt Middel for det ærede Medlem til at komme paa Højde med ethvert af Medlemmerne i Retning af Arbejdervenlighed, nemlig at tage Steen i en anden Haand og se lidt praktisk, lidt mere tidsvarende og lidt mere human paa Arbejderne, end han synes at have gjort i Dag. Det ærede Medlem vilde ikke ind paa den Kontrovers, hvori han er kommen med den høitærede Indenrigsminister, det forstaaer jeg meget godt, dermed staar og